

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

Michał Serzycki

Warszawa, dnia 28 kwietnia 2009 r.

DOLiS/DEC-334/09

dot. DOLiS-440-87/09

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), art. 12 pkt 2, art. 22 w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego ze skargi Pana A , dotyczącej przetwarzania jego danych osobowych przez Bank,

odmawiam uwzględnienia wniosku.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana A, zwanego dalej również Skarżącym, na nieuprawnione, w ocenie Skarżącego, przetwarzanie jego danych osobowych przez Bank, zwany dalej również Bankiem. W przedmiotowej skardze Pan A zakwestionował legalność działań Banku, wskazując, iż mimo, że ponad rok wcześniej zamknął posiadane w nim konto oszczędnościowe, w dniu 16 stycznia 2009 r. otrzymał od ww. podmiotu pismo stanowiące ofertę lokaty tego Banku, co ujawniło fakt ciągłego przechowywania i przetwarzania przez Bank jego danych osobowych. W świetle powyższego Skarżący wniósł o sprawdzenie przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych na jakiej podstawie Bank przechowuje aktualnie jego dane osobowe oraz przesyła korespondencje

marketingową, a w razie stwierdzenia bezprawnego działania Banku, także o wyciągnięcie przewidzianych prawem konsekwencji.

W toku postępowania administracyjnego przeprowadzonego w niniejszej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych odebrał wyjaśnienia od Administratora Bezpieczeństwa Informacji Bank w których wskazano, iż do dnia otrzymania przez Bank pisma Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych faktycznie przetwarzał on dane osobowe Skarżącego w celach marketingowych, działając jednakże na podstawie jego zgody, udzielonej we wniosku o otwarcie rachunku EKSTRA KONTO – STUDENT nr 314152-101660077718 z dnia 10 listopada 2000 r. (kopia wniosku znajduje się w aktach sprawy). W treści złożonego wniosku Skarżący oświadczył, iż wyraża zgodę na „(...) przetwarzanie przez Bank, aktualnie i w przyszłości moich danych osobowych, w rozumieniu Ustawy o ochronie danych osobowych z dnia 29.08.1997 r. (Dz. U. Nr 133 poz. 883), zawartych w administrowanym przez Bank zbiorze danych osobowych dla celów marketingowych (...)”. Jednocześnie w ww. wyjaśnieniach wskazano, iż załączona do pisma Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych kopia skargi Pana A potraktowana została przez Bank jako jego sprzeciw wobec przetwarzania jego danych osobowych w celach marketingowych, wyrażony na podstawie art. 32 ust.1 pkt 8 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.). Sprzeciw ten został niezwłocznie odnotowany przez Bank w zbiorze danych osobowych.

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje:

W świetle przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych, zwanej dalej ustawą, przetwarzanie danych osobowych jest dopuszczalne, jeżeli spełniona jest jedna z przesłanek wskazanych w jej art. 23 ust. 1. Stosownie bowiem do treści powołanego przepisu, przetwarzanie danych jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy: osoba, której dane dotyczą, wyrazi na to zgodę, chyba że chodzi o usunięcie dotyczących jej danych (pkt 1), jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa (pkt 2), jest to konieczne do realizacji umowy, gdy osoba, której dane dotyczą, jest jej stroną lub gdy jest to niezbędne do podjęcia działań przed zawarciem umowy na żądanie osoby, której dane dotyczą (pkt 3), jest niezbędne do wykonania określonych prawem zadań realizowanych dla dobra publicznego (pkt 4), jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą (pkt 5). Mając na uwadze powyższe, stwierdzić należy, iż kwestionowane przez Skarżącego przetwarzanie jego danych osobowych przez Bank było procesem legalnym, albowiem odbywało się w oparciu o zgodę, o której mowa w ww. art. 23 ust. 1 pkt 1 ustawy. Zakładając konto oszczędnościowe Skarżący wyraził bowiem zgodę na przetwarzanie przez ww. Bank jego danych osobowych w celach marketingowych nie tylko aktualnie tj. w okresie związania umową, ale również w przyszłości. Jak stanowi art. 23 ust. 2 ustawy, zgoda, o której mowa art. 23 ust. 1 pkt 1 ustawy, będąca przesłanką legalizującą przetwarzanie danych, może obejmować również przetwarzanie danych w przyszłości, jeżeli nie zmienia się cel przetwarzania. W dniu 16 stycznia 2009 r. Skarżący otrzymał od Banku przesyłkę marketingową – stanowiącą

ofertę jego lokaty oszczędnościowej. Powyższe wskazuje zatem, iż nie zmienił się cel przetwarzania danych, toteż ww. podmiot uprawniony był, na mocy udzielonej mu wcześniej zgody, do przetwarzania danych Skarżącego w opisany przez niego w skardze sposób. Ponadto podkreślić należy, iż w toku prowadzonego postępowania wyjaśniającego Bank zaprzestał przetwarzania danych osobowych Skarżącego w celach marketingowych, poczytując złożoną przez niego skargę jako jego sprzeciw wobec przetwarzania jego danych osobowych, a którego wniesienie oznacza konieczność zaprzestania wykorzystywania danych osobowych. Jak wskazano bowiem w art. 32 ust. 3 zd.1 ustawy, w razie wniesienia sprzeciwu, o którym mowa w art. 32 ust. 1 pkt 8 ustawy, dalsze przetwarzanie kwestionowanych danych jest niedopuszczalne. Fakt ten odnotowany został w zbiorze danych, o czym świadczy znajdujący się w aktach sprawy, raport Banku o danych osobowych wnioskującego wg stanu na dzień 24 lutego 2009 r. Jednocześnie wskazać należy, iż fakt uwzględnienia sprzeciwu, nie oznacza i nie zobowiązuje administratora do usunięcia ze zbioru wszystkich danych osoby, która ten sprzeciw złożyła. Administrator może bowiem pozostawić w zbiorze podstawowe dane dotyczące tej osoby. Artykuł 32 ust. 3 zd. 2 ustawy, przewiduje bowiem uprawnienie administratora danych do pozostawienia w zbiorze imienia lub imion i nazwiska osoby oraz numeru PESEL lub adresu, ale tylko wyłącznie w celu uniknięcia ponownego wykorzystania danych tej osoby w celach objętych sprzeciwem. Uprawnienie Banku do przetwarzania danych osobowych jego klientów, wynika ponadto również z innych przepisów prawa, a statuujących o obowiązku tych podmiotów do przechowywania dokumentacji dotyczącej świadczonych przez nie usług, w celach archiwalnych czy o uprawnieniu do ich przetwarzania dla celów stosowania metod statystycznych. Obowiązek przechowywania dokumentacji w celach archiwalnych wynika z art. 74 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2002 r. Nr 76 poz. 694 z późn. zm.), zgodnie z którym, dowody księgowe i inne dokumenty (a więc również te zawierające dane osobowe byłych klientów Banku) przechowuje się przez okres 5 lat, licząc od początku roku następującego po roku obrotowym, którego dane zbioru dotyczą. Artykuł 105 a ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe (tekst jedn: Dz. U. 2002 r. Nr 72 poz. 665) stanowi natomiast, iż banki oraz instytucje, o których mowa w art. 105 ust. 4 ustawy Prawo Bankowe, mogą przetwarzać informacje stanowiące tajemnicę bankową dotyczące osób fizycznych po wygaśnięciu zobowiązania wynikającego z umowy zawartej z bankiem lub inną instytucją ustawowo upoważnioną do udzielania kredytów, bez zgody osoby, której informacje dotyczą, dla celów stosowania metod statystycznych, o których mowa w art. 128 ust. 3 ustawy, tj. dla obliczania wymogów kapitałowych. W myśl art. 105 a ust. 5 ustawy Prawo Bankowe, przetwarzanie informacji w ww. celu może być wykonywane przez okres nie dłuższy niż okres 12 lat od dnia wygaśnięcia zobowiązania. Jak wynika zatem z powyższego, przechowywanie danych osobowych Skarżącego przez Bank mimo rozwiązania przez niego umowy prowadzenia rachunku bankowego, może odbywać się zatem w celu realizacji obowiązków, uprawnień wynikających z ww. aktów prawnych, a w oparciu o przesłankę przetwarzania danych osobowych z art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych. W myśl tego przepisu, przetwarzanie danych jest zgodne z prawem wówczas, gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa.

Mając zatem na uwadze powyższe, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych i art. 129 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego strona niezadowolona z niniejszej decyzji może zwrócić się do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: 00-193 Warszawa, ul. Stawki 2) z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji.